

Sygn. akt IV CSK 31/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku W. S. i R. S.
przy uczestnictwie Gminy Miasta G.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 czerwca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt XVI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy W. S. i R. S. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 września 2013 r., którym oddalona została apelacja od postanowienia Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 lutego 2013 r., oddalającego wniosek o nabycie przez zasiedzenie własności oznaczonej nieruchomości, stanowiącej własność Gminy Miasta G..

W odpowiedzi na skargę uczestnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Cel ten może być osiągnięty jedynie poprzez powołanie i wykazanie istnienia przesłanek umożliwiających realizację jej wskazanych funkcji Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie szczególny środek zaskarżenia w postaci skargi. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania jeżeli, przynajmniej w odniesieniu do jednej z nich, ten wymóg jest spełniony. Dopuszczenie oraz rozpoznanie skargi kasacyjnej jest bowiem uzasadnione ustrojowo i procesowo jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwiać ma ocenę, czy w danym przypadku spełnione są wskazane przyczyny. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania

kasacyjnego jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie. Niedopuszczalne jest zatem połączenie podstaw i przyczyn kasacyjnych ani ich uzasadnienia, gdyż skarga jest środkiem zaskarżenia o znacznym stopniu sformalizowania, a wyodrębnienie tych wymogów wyraźnie przewiduje art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, zatem skarga powinna być tak skonstruowana, aby nie musiał on poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi. Już tylko z tych względów nieskuteczne jest odwołanie się przez skarżących do „ram uzasadnienia podstaw kasacyjnych” i ocenie poddano wyłącznie motywację przytoczoną na str. 2 skargi. Jest ona zaś tak ogólnikowa, że uniemożliwia przyjęcie, że przyczyny umożliwiające przyjęcie skargi zachodzą.

Wnioskodawcy wskazali, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, „polegające na ocenie, czy okoliczność zawarcia umowy o dzierżawę gruntu, która nie była wykonywana przez strony, może prowadzić do przerwania biegu zasiedzenia nieruchomości” twierdząc, że jest ono nowe i dotąd nie rozstrzygnięte. Tymczasem powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), a więc problemu, który wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale i innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Zagadnienia muszą mieć charakter rzeczywisty i konkretny. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej powinna stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r., II PK 3/08, nie publ.; z dnia 19 października 2006 r., IV CSK 246/06, nie publ.; z dnia

9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.). W oczywisty sposób uzasadnienie przez skarżących przyczyny oznaczonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. nie spełnia takich wymagań.

Odnosząc się z kolei do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury odwołanie się do niej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, t.j. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). We wniosku skarżący podnieśli, także bez szczegółowej motywacji, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 172, 336, 339 k.c. oraz art. 234 k.p.c. Tak postawione zarzuty, w braku wymaganej argumentacji, nie mogą być poddane analizie w aspekcie skuteczności omawianej przyczyny kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]